

[Poulsgaard]

Men så er der nogle misforståelser. Jeg ved ikke, hr. Jimmy Stahr, om det er det jyske, det kniber med, for det er ikke første gang, hr. Jimmy Stahr har misforstået mig. Jeg prøver én gang til.

Nej, det ville da være en grufuld tanke, hvis det var Socialdemokratiet, der hver aften skulle sidde 10 minutter i fjernsynet. Det kan vi blive enige om. Jeg forestiller mig også for at få lidt afveksling i det, at samtlige partier uanset størrelse hver fik de 10 minutter til at informere befolkningen, og de, der ikke kan lide det, jamen de kan da bare slukke, lave kaffe, besøge naboen, kysse konen godnat, eller hvad de vil. Det skal vi ikke blande os i.

Men der er noget hyklerisk i at sige, at der er så lidt interesse ude blandt befolkningen, og at man derfor ikke vil gennemføre det. Vi ved, at det kun er 6 pct. af den danske vælgerbefolkning, der står i en vælgerforening. Af de 6 pct. er det højst den ene pct., der er med til at opstille os herinde. Det er kun 1 pct. af befolkningen, der har indflydelse på, hvem der skal sidde i Tinget. Men de 99 pct. skal være med til at betale de regninger, som bliver udkrevet til befolkningen, og derfor synes jeg, det var en god ting at informere de 99 pct.

Til kulturministeren må jeg sige igen: det er immervæk finansudvalget og dermed Folketinget, der fastsætter licensens størrelse. Som jeg sagde i mit første indlæg: uanset om vi får Radiorådet skåret ned nu eller vi beholder det nuværende Radioråd, tror jeg på, at en klar melding fra Folketinget om, at vi ønsker direkte transmissioner af Folketingets forhandlinger, vil medføre, at man også finder ud af at gøre det. Ministeren ryster på hovedet. All right. Så skal vi derover, at det i hvert fald ikke skal være os, der bestemmer licensen, og så skal de heller ikke komme rendende og ville have penge. Så må radioen køre uden indblanding fra det offentlige. Det tror jeg nu nok vi kunne finde ud af; det synes jeg ikke er et væsentligt argument.

Jeg vil slutte med endnu en gang at sige tak for de positive tilkendegivelser, der har været, og håber, hr. Arne Melchior får ret i, at vi kan få en drøftelse af det i udvalget.

(Kort bemærkning).

Jimmy Stahr (S):

Nu forstod jeg hr. Poulsgaard bedre; jeg troede, det kun var Socialdemokratiet, man skulle se hver aften. Sådan havde jeg altså opfattet det.

Til sidst vil jeg lige sige, at jeg synes, hr. Poulsgaard skal passe lidt på. I sit første indlæg brugte hr. Poulsgaard den dér med »ingen over og ingen ved siden af Folketinget« – vi skulle give dem én oven i nødden derude i Gyngemosen. Nu her i sidste omgang ville hr. Poulsgaard, så vidt jeg kunne høre, presse dem på pengene også, hvis de ikke makkede ret, via licens, finansudvalg osv. Jeg tror, vi skal prøve at holde det nogenlunde klart, hvem det er, der bestemmer de forskellige ting, for jeg tror ikke, vi står os ved at slå dem med hverken det ene eller det andet magtmiddel i hovedet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, bestræber jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 144:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et center for produktion og distribution af tidsskrifter til blinde og svagtseende.

Af Birthe Hansen (SF) og Qvist Jørgensen (S) m.fl.

(Fremsat 3/3 87).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Medlemmer af Folketingets kulturudvalg fra Socialdemokratiet og SF har opfordret

[Ministeren for kulturelle anliggender]

regeringen til at afsætte penge på de årlige finanslove til et tidsskriftscenter for blinde, svagtseende og andre læsehandicappede.

Jeg vil gerne indlede med at sige, at jeg fuldt ud deler de principielle synspunkter, der udtrykkes i indledningen til bemærkningerne om, at blinde og svagtseende har samme behov for adgang til tidsskrifter som seende.

Det er desværre korrekt som anført i bemærkningerne til forslaget, at der kun er ganske få tidsskriftsproducenter, der selv har taget initiativ til at udgive deres tidsskrift i lydudgave. Det er også rigtigt, at Statens Informationstjeneste ikke har påtaget sig opgaven. Det sidste finder jeg nu ikke så mærkeligt, da en sådan opgave ikke ligger inden for informationstjenestens område, men jeg kan oplyse, at der er indledt et samarbejde mellem informationstjenesten og Statens Bibliotek og Trykkeri for Blinde, således at informationstjenestens pjecer i lydudgave vil være placeret i alle folkebiblioteker til rådighed for alle interesserede.

Herudover finder jeg det glædeligt og prisværdigt, at kultur- og litteraturorientering for læsehandicappede, KLO, har påtaget sig opgaven at udgive et betydeligt antal tidsskrifter. Ministeriet har over tipsmidlerne støttet KLOs udgivelsesvirksomhed, og det sker også i år.

I et svar til Folketingets kulturudvalg af 26. maj 1986 vedrørende tidsskrifter på lyd anførte jeg i overensstemmelse med en udtalelse fra Bibliotekstilsynet, at økonomiske grunde taler for i fremtiden at lade Statens Bibliotek og Trykkeri for Blinde varetage en eventuel tidsskriftsproduktion, frem for at denne finder sted i et selvstændigt og mere omkostningskrævende center. Statens Bibliotek og Trykkeri for Blinde råder i forvejen over teknisk, indlæsningsmæssig og biblioteksfaglig ekspertise. Jeg kan ikke se nogen grund til at oprette en ny institution, hvad der ville være en dyrere løsning og frembyde koordineringsmæssige problemer i forhold til Statens Bibliotek og Trykkeri for Blindes virksomhed.

Det regneeksempel, der er taget med i bemærkningerne til beslutningsforslaget, er jo i øvrigt baseret på en placering af centervirksomheden i Statens Bibliotek og Trykkeri for Blinde. Der er i eksemplet ikke medtaget en række tilbagevendende udgifter, der ville væ-

re forekommet i et center placeret uden for biblioteket; jeg tænker på husleje, telefon, administrativt personale og andre udgifter til administration. Det er således min opfattelse, at det mest hensigtsmæssige sted at placere et lydtidsskriftscenter ville være Statens Bibliotek og Trykkeri for Blinde.

På det endelige ændringsforslag til finansloven 1987 forøgede regeringen Statens Bibliotek og Trykkeri for Blindes bevilling med 1 mill. kr. for at undgå en nedgang i produktionen af lydbøger og en sommerferielukning på biblioteket. Denne forøgelse var – og det vil være Folketinget bekendt – ikke tilstrækkelig til at opretholde uændret aktivitetsniveau på institutionen. Statens Bibliotek og Trykkeri for Blinde blev nødt til pr. 1. februar i år at reducere udgivelsen af Landslydavisen fra 2 til 1 gang ugentlig. Det fandt jeg uacceptabelt, og derfor har jeg foranlediget, at det blev gjort økonomisk muligt at genetablere den anden ugentlige udgave af lydavisen.

Jeg er glad for, at området har kunnet tilføres disse to ekstrabevillinger, men det illustrerer jo også til overflod, at vi har at gøre med et område, hvor det er meget svært at følge med den stadig stigende efterspørgsel, der er efter de aktiviteter og den service, som det offentlige tilbyder blinde og svagtseende. Hvis Statens Bibliotek og Trykkeri for Blindes virksomhed skal udvides med produktion og distribution af tidsskrifter, vil det kræve forøgede bevillinger i finansåret 1988 og de følgende år.

Regeringen er indstillet på at skaffe flere bevillinger til disse formål allerede fra 1988 som en del af den samlede bevilling til det handicapprogram, som er under udarbejdelse.

Som jeg har sagt tidligere, når vi har drøftet forbedring af blindes og svagtseendes informationsmuligheder, tror jeg på en gradvis tilnærmelse til ligestilling gennem enkelte skridt inden for den overordnede politik, som er lagt frem på dette område. Derfor er jeg glad for i dag at kunne sige, at vi også er rede til at gå ind på det område, dette forslag omhandler, og tage et skridt frem, også fra 1988. Men jeg mener også, at vi, når vi skal arbejde med forslag om at lette adgangen til information og andet materiale for blinde og svagtseende, må gøre det inden for en drøftelse af samtlige de problemer, der består for

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Statens Bibliotek og Trykkeri for Blinde, og inden for de opgaver, som skal løses dér.

Derfor og bestemt ikke for at trænerne sagen vil jeg understrege, at vi i regeringen gerne vil drøfte problemerne i forbindelse med de stramme vilkår for at sikre information til blinde og svagtseende, og vi vil gerne have det med ind i planlægningen af vort handicapprogram. Men jeg gentager, at vi er parat til at sætte penge af til disse formål fra 1988.

Qvist Jørgensen (S):

Egentlig havde jeg forberedt nogle minutters tale om den nyhistoriske udvikling på området, men jeg tror, det er så forholdsvist nyt, at de fleste kan huske det, så jeg vil ikke trætte med det.

Men jeg må i hvert tilfælde konstatere, at selv om vi gang på gang har oplevet en verbal sympati, er der ikke sket noget nævneværdigt på området, måske lige bortset fra det, som kulturministeren netop har orienteret om, nemlig at der sker en omdisponering, således at de blinde, de synshandicappede, de ordblinde og de øvrige grupper kan få deres landslydavis to gange om ugen. Beklageligvis står der også i den samme pressemeddelelse, at muligheden for en daglig nyhedsformidling ligger noget længere ude i fremtiden.

Men hvad angår tidsskrifterne, har det været sådan, at de blinde og svagtseende har måtte klare sig med SBTBs, altså Statens Bibliotek og Trykkeri for Blindes, for ringe kapacitet. Brugere af SBTB har sammen med de øvrige grupper, der er forment adgang til denne service af kapacitetsmæssige årsager, været henvist til f.eks. KLO, som kan klare 86 udgivelser, hvilket er ganske meget mere.

Man har henvist til det KLO, der er ved at synke i knæ af økonomiske og andre ressourcemæssige grunde. Den smule støtte, organisationen får over tipsmidlerne, er kun at ligne ved den berømte gulerod, og hvor længe holder det? Så vidt jeg er orienteret, udløber forsøget pr. 1. januar 1988, og det giver mig anledning til at spørge ministeren, hvad der vil ske efter nytår, og især hvad der vil ske i perioden fra nytår, altså fra KLOs ophør, og frem til 1990, hvor det siges, at SBTB påtænkes at skulle have en så stor kapacitet, at de også kan betjene f.eks. de ordblinde.

Det giver anledning til endnu et spørgsmål: er det korrekt, at ministeren har planer om at sikre SBTB en så stor kapacitetsforøgelse, at de ville kunne klare det helt anderledes store pres på institutionen? Det besøg, kulturudvalget havde derude, bekræftede i hvert fald, at man ikke med de givne rammer og under den givne økonomi – heller ikke med en beskeden udvidelse i økonomien – kan klare en nævneværdig kapacitetsudvidelse.

Det er på disse baggrunde, at vi i S og SF fremsætter nærværende beslutningsforslag. Vi opstiller endda to modeller, hvor vi beregner den årlige udgift, og vi må vel fastslå – det regner jeg egentlig med at også andre ordførere vil sige – at det er en rimelig beregning, en rimelig opstilling og også en rimelig udgift. I det dyreste tilfælde, hvor der betales abonnement, vil førsteårsudgiften være ca. 1,5 mill. kr. og derefter ca. 925.000 kr. om året, og hertil bør så føjes portoudgifterne for det offentlige, men den diskussion skal vi vel ikke have genoptaget. Med de meldinger, vi netop har fået om P&Ts enorme overskud, er det vist meget let at undgå den diskussion.

Jeg vil, som jeg har gjort de andre gange, vi har talt om dette område, slutte med at appellere til alle de positive kræfter herinde om denne gang at lade deres positive holdninger og udsagn udmønte sig i positiv og hurtig handling.

Annelise Godfredsen (KF):

Jeg vil takke ministeren for indlægget her i dag. Jeg synes, det er meget tilfredsstillende, at ministeren er så positiv over for de forskellige former for hjælp, man kan stille til rådighed, og jeg synes absolut ikke, det er for positivt over for den gruppe af vore medborgere, som lider af dette alvorlige handicap.

Samtidig må jeg naturligvis konkludere, at jeg også er enig med ministeren i, at dette må behandles i den helhed, som ministeren omtalte, og kan derfor ikke i dag sige, at jeg vil støtte dette forslag, men det er ikke det samme, som at vi ikke er enige i, at de initiativer skal have den størst mulige opbakning.

Jeg synes, det er godt, at man har kunnet rette op på reduktionen af lydavisen og undgå sommerferielukningen på Statens Bibliotek. Alle disse ting er nødvendige, men tek-

[Annelise Gottfredsen]

nikken skrider jo hurtigt frem, og også jeg er naturligvis meget interesseret i de tanker om lydband, der er blevet lagt for dagen. Jeg forstår meget vel, at det teknisk og økonomisk kan være svært at gøre fra den ene dag til den anden, men man kunne måske tænke sig, at man kunne gøre forsøg på det lokale plan. Der er ingen tvivl om, at det er overordentlig væsentligt, at man ikke bare får en meget råt tilskåret nyhedsformidling, men at man også får mulighed for i bredere omfang meget hurtigt at få behandlet ledere, kronikker, anmeldelser osv., som man kan få, hvis det en dag lader sig gøre at sende om natten og modtage hjemme og have det stående i sin egen stue.

Men i øvrigt vil jeg slutte med at gentage, at jeg finder ministerens indlæg uendelig positivt, og at vi naturligvis vil bakke op bag de initiativer, som måtte komme frem.

Helge Sander (V):

Da Venstres ansvarlige på dette område, hr. Povl Brøndsted, er ude i andet væsentligt ærinde, skal jeg på Venstres folketingsgruppes vegne udtrykke vores positive holdning til dette beslutningsforslag.

Som ansvarlige for spredning og tilgængelighed af information og kunst for alle, også samfundets handicappede, blinde, svagtseende og læsebesværede, er forslaget om tidsskrifter på lyd og god distribution en helt klar opgave at få løst for os. Derfor er der også blevet stillet flere midler til rådighed for lydbøger – omkring 1 mill. kr. som allerede beskrevet af ministeren i sit indlæg. Derfor er det også sikret, at lydavisen efter den 1. april udkommer to gange ugentlig, efter at man var gået ned på én enkelt udgivelse på grund af økonomien.

Det arbejde, som KLO udfører, er banebrydende. Det peger i retning af nye opgaver, og det er rigtigt, at muligheden for at læse samtidens tidsskrifter er en væsentlig vej til kontakt med samtidens tanker og problemer. Det er derfor muligt, at det skal placeres højt i en kommende udbygning, og at det er her, en kommende ekspansion skal være. Det vil Venstre i hvert fald gerne se nærmere på.

Statens Bibliotek og Trykkeri for Blinde arbejder godt og har erfaring, materiel og ekspertise, og der er et godt samarbejde med KLO. Det vil være naturligt at udvide opga-

verne til også at omfatte tidsskriftoversættelser til lyd og sørge for spredning og abonnementsordninger.

Vi vil være med til at finde ud af, hvordan det kan organiseres, og vi vil da også gerne være med til at finde midler til en rolig udbygning, men vi kender jo betingelserne: midlerne skal findes inden for de eksisterende rammer.

Forslagets form mener vi ikke er helt rigtig. Vi vil gerne finde en anden organisation til at forestå en tidsskriftsformidling til blinde og svagtseende i relation til de midler, der kan findes til opgaven. Socialdemokratiet og SF vil så meget, men de siger aldrig, at det enten er på bekostning af andre ting eller har en skattestigning til følge.

Venstre vil gerne være med til at løse de opgaver, som er nævnt her, men på realiteternes grundlag, og derfor vil vi gerne støtte en fornuftig udvalgsbehandling af dette beslutningsforslag.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Også Det Radikale Venstre kan støtte forslaget. Vi har jo, som kulturministeren har nævnt det, med den finanslov, der gælder for i år, allerede opprioriteret området, og jeg synes ligesom kulturministeren, at der virkelig er behov for, at vi følger det op. Man kan altid diskutere den konstruktion, som er beskrevet i beslutningsforslaget, men det skal ikke være det, der skiller os. Det bør vi kunne enes om, når vi i princippet er enige om, at området trænger til at få en klar forbedring, og Det Radikale Venstre er altså enig i, at der skal flere penge til området.

Arne Melchior (CD):

Uden føleri skal det være sagt, at det må være en selvfølgelig samfundsopgave at være solidarisk med enhver gruppe af handicappede – ja, med hver enkelt handicappet, uanset om der er tale om et legems- eller et sansehåndicap, og det er givet, at der er helt bred overensstemmelse i Folketinget mellem partier og medlemmer om dette mål. Det, vi måske en gang imellem kan være uenige om, eller det, det kan skorte lidt på, er det tempo, med hvilket dette skal ske.

CD har den opfattelse, at tempoet skal være maksimalt. Vi kan simpelt hen ikke leve med, at ting, som teknikken nu til dags og i

[Arne Melchior]

stigende grad muliggør, hele tiden skal skabe bedre vilkår, muligheder, friheder og lettelser for de raske, uden at de, der har mest behov for at få moderne teknik stillet i deres tjeneste, følger med.

På denne baggrund er det meget tilfredsstillende at konstatere den helt oplagte overensstemmelse, der er mellem forslagsstillerne til dette forslag og regeringen og kulturministeren. Det tror jeg alle vil glæde sig over, selv om vi endelig ikke skal takke for meget, netop fordi det, som jeg sagde før, er en pligt, en opgave, som vi ikke på nogen måde kan smyge os uden om.

Jeg kan derfor anerkende kulturministerens gerninger, som jo allerede har fundet sted, og hans intentioner for den nærmeste tid, og når kulturministeren i slutningen af sin tale siger, at han tror på en gradvis tilnærmelse til ligestilling gennem enkelte skridt inden for den overordnede politik, er jeg overbevist om, at kulturministeren er enig i, at udtrykket »gradvis« skal fortolkes maksimalt i den forstand, at det skal gå så hurtigt som overhovedet muligt, og da jo kulturministeren repræsenterer hele regeringen og der er givet tilsagn om, at man vil arbejde videre med socialministeren om denne sag, og vi ved, at hun har samme opfattelse, ser jeg frem til, at de intentioner, der ligger i forslaget, dels allerede er effektueret, dels vil blive det meget hurtigt.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er helt enig med forslagsstillerne i de intentioner, der ligger bag dette forslag, men om det skal udformes på den måde, det er foreslået, kan man diskutere. Vi er også helt enige med kulturministeren i, at regeringen virkelig prøver at løse problemerne og allerede er i gang med det, men spørgsmålet er så bare, om man gør det godt nok. Jeg tror, at vi, der er raske og ikke trækkes med forskellige vanskeligheder, skal prøve at forstå de mennesker noget bedre. Nogle kan ikke se, nogle kan ikke høre, nogle kan ikke bevæge sig, og derfor har de brug for, at vi, der er raske og kan alle disse ting, forstår dem bedre.

Derfor ser jeg gerne, at vi med dette forslag og det, regeringen lægger op til, i kulturudvalget kan finde frem til, hvordan man kan gå noget hurtigere frem. Jeg så gerne, at

det var muligt via lyd hver dag at få de nyheder, som er så let tilgængelige for os andre, og at det på forskellige fagområder var muligt at følge med i langt større omfang, end det er nu. Det er selvfølgelig meget let for mig at stå og sige det her, jeg ved godt, at det koster penge, og at de penge skal skaffes. Men jeg håber, det alligevel vil kunne lykkes at skaffe lidt flere penge på dette område, for jeg tror ikke, det er en positiv holdning, der mangler fra nogen som helst side. Det er en sag, der vedrører os alle, for vi ved ikke, hvornår ulykken rammer os selv eller nogen, der står os nær, og så kan det være, vi måske får lidt andre briller på. Kristeligt Folkeparti ser gerne, at vi gør lidt mere i dette meget vigtige spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Fru Inger Stilling Pedersen stillede det spørgsmål til os, om vi mon gør det godt nok, og jeg opfattede i første omgang spørgsmålet sådan, at det betød, om de mennesker, som dette her drejer sig om, synes, at vi gør det godt nok, om vi gør det i samarbejde med dem. Det kan godt være, at det ikke var sådan, fru Inger Stilling Pedersen mente, men jeg føler alligevel trang til at sige, at dette forslag og andre forslag, som vi tidligere har haft fremme og en gang imellem har haft held med her i Folketinget, i høj grad er blevet inspireret af det arbejde, som de blinde, svagsynede og læsehandicappede selv har gjort for at få forbedrede informationsmuligheder, idet inspirationen til dette forslag først og fremmest ligger i et fantastisk godt og frivilligt arbejde, som KLO, kultur- og litteraturorientering for blinde, svagsynede og andre læsehandicappede, har lavet i disse år.

Jeg tror, det er den måde, man skal arbejde på, og så vil jeg i øvrigt sige, at jeg ligesom fru Inger Stilling Pedersen håber, at vi i udvalget vil få mulighed for at arbejde intenst med dette forslag og se, om vi ikke kan sætte lidt mere fart i forbedringen af de vilkår, som blinde, svagsynede og andre, der har svært ved at bruge en almindelig trykt tekst, har måttet finde sig i alt for længe.

Poulsgaard (FP):

Det er glædeligt at konstatere, at der er så bred enighed om, at vi nu må finde de pen-

[Poulsgaard]

ge. Der kan ikke herske tvivl om, at der er nogle mennesker, der skal hjælpes, og vi har sikkert teknikken i dag til at hjælpe dem.

Derfor finder vi også, det er et godt forslag, og vi vil støtte det.

Tinning (VS):

Det er lidt ufatteligt at høre på, for der er jo ikke sket noget inden for teknikken eller andre steder, som skulle kunne forhindre os i at have gjort dette her for, jeg ved ikke hvor mange år siden.

Tilsyneladende er der bunker af god vilje – det er der altid, når vi taler om de handicappede – men det lyder også, som om der ligger lidt konkret handling og venter, og det synes jeg er glimrende.

Vi vil selvfølgelig gøre, hvad vi kan for at få gennemført enten dette forslag eller noget, der ligner, og få det gjort så hurtigt som muligt, og så må vi se, hvad der kommer ud af det.

Birthe Hansen (SF):

Jeg vil gerne på forslagsstillernes vegne takke ministeren for den beredvillighed, han lagde for dagen med hensyn til at tage skridt til at gøre den ordening, som har været en forsøgsordning, til en permanent ordening efter 1988.

Når det er sagt, vil jeg også gerne spørge ministeren, om der i ordene »den samlede handicappolitik« eller »det samlede handicapprogram« lå en sammenkobling med det, vi har kørende i socialudvalget i øjeblikket, eller om ministeren kun tænkte på sit eget område. Det vil jeg lige vente at få et svar på, før jeg kommenterer det yderligere.

Jeg vil også gerne sige tak til samtlige andre ordførere for den positive holdning. Den er jo altid positiv – det er den også, når det er inden for socialudvalget eller Socialministeriet, vi taler handicappolitik – der er bare det, at det ikke er altid, der kommer så forfærdelig meget konkret ud af de positive holdninger. Det har vi lov at håbe på at der gør denne gang, og noget kunne måske tyde på det i det, ministeren sagde.

Samtidig med takkeordene vil jeg gerne sige, at det at have et handicap ikke er en sygdom i sig selv, men er en hindring for en masse ting. Det er bl.a. en hindring for noget, som vi andre betragter som en selvfølge,

nemlig at gå ind i en kiosk eller gå hen på et bibliotek, tage et tidsskrift i sin hånd og stå og læse i det. Derigennem får vi et kulturtilbud, både inden for interessegrupper og meget bredt. Det kan have mere eller mindre blivende værdi og mere eller mindre god kvalitet, men det er et tilbud, vi får, og det er et tilbud, som man som blind og svagsynet har været afskåret fra indtil nu. Det er fuldstændig korrekt, som hr. Tinning siger, at der intet har været i vejen for, at man for år tilbage kunne have gjort det, man forhåbentlig vil gøre nu.

Men i øvrigt tak til samtlige ordførere.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg vil gerne til fru Birthe Hansen sige, at det er af praktiske grunde, regeringen er interesseret i at se disse ting i sammenhæng med handicapprogrammet, nemlig fordi der nu foregår en samlet overvejelse af disse spørgsmål, hvori både arbejdsministeren og socialministeren er indblandet. Vi skal – og det vil vi også – sørge for, at der bliver nogle midler til løsning af de problemer, som vi taler om her, og de problemer, der i det hele taget er forbundet med at forbedre blindes og svagtseendes adgang til information. Det er væsentligt, for jeg er enig med fru Birthe Hansen i, at det ikke alene er en handicappet gruppe, vi taler om, men det er en speciel gruppe, fordi den er afskåret fra adgang til den information, som det er væsentligt at have adgang til, når man skal fungere i samfundet; derfor gælder det om at være meget opmærksom på alle de løsningsmuligheder, der er for at lette denne gruppe i den specielle situation, hvori de befinder sig.

Det er det, vi gerne vil gøre noget ved, men når vi skal til i regeringssammenhæng at finde penge og omprioritere, har vi fundet det væsentligt at trække det ind i denne sammenhæng for at se, hvordan pengene kan tilføres, for vi må erkende, at inden for de midler, vi har afsat indtil nu inden for Kulturministeriets budget til disse ting, er der ikke plads. Der skal laves nogle omprioriteringer, og det er det mest hensigtsmæssige at gøre det i forbindelse med de overvejelser, der i øvrigt foregår på dette område. Det er det, der skal lægges i det.

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Jeg understregede i min indledende tale, at jeg ikke sagde det for at træne sagen. Vi er indstillet på at gøre noget ved den, og derfor valgte jeg netop at understrege, at når jeg nævnte denne sammenhæng, var det ikke for at skyde sagen ud i det uvisse.

Hr. Qvist Jørgensen stillede et par spørgsmål i sit indlæg. Jeg kan ikke helt entydigt besvare det første spørgsmål, som gik ud på, hvordan jeg ville stille mig i en overgangsperiode, for jeg er ikke klar over, hvor længe denne overgangsperiode mellem KLOs virksomhed og en eventuel kommende virksomhed vil vare, men jeg kan i hvert fald sige, at min opfattelse er, at det må være rimeligt at opretholde den side af tjenesterne, som rækker ud over de blinde og svagtseende og også de ordblinde. Situationen er den, at presset på tidsskrifterne ikke er så stort som f.eks. presset på lydaviserne. Derfor tror jeg nok, vi kan klare det problem, og hvordan vi så vil indrette os i en overgangsperiode, er det næsten for tidligt at tage stilling til, før vi kender denne overgangsperiodes præcise omfang og indhold.

Det, vi vil arbejde på, er, i det omfang det er muligt, at løse så mange som muligt af problemerne, og derfor tror jeg som hr. Tinning – det skal også være et svar på hr. Qvist Jørgensens spørgsmål – at det er vigtigt, at vi nu under udvalgsarbejdet prøver at komme så nær de bedste løsninger som muligt på de problemer, som har været omtalt her i dag.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Der er et par gange blevet nævnt ordet »ordblinde«, og i den anledning vil jeg da godt sige, at når ordet »ordblinde« eller »andre læsehandicappede« ikke står i beslutningsforslagets overskrift, er det simpelt hen et spørgsmål om, hvor stor en overskrift skal være. Umiddelbart nedenunder, i teksten, er disse ting nævnt, og når jeg markerede, var det, fordi jeg gerne ville give udtryk for, at jeg synes, det er i orden og forståeligt, ja, jeg tror oven i købet, jeg vil rose, at man siger: her er nogle områder, hvor vi skal have et samarbejde mellem flere forskellige ministerier, fordi flere forskellige ministerier er indblandet i sagen.

Men vi ved også af erfaring, at når flere ministerier, flere ministre, skal blandes ind i

en sag, kan det meget let tage længere tid, og det giver mig anledning til at spørge, om ministeren har nogen form for tidsramme for et sådant arbejde, fordi – og her kommer jeg tilbage til mit spørgsmål i mit første indlæg – vi ved jo, at KLOs indsats egentlig burde bringes til ophør. Det er der ikke nogen der ønsker, men det er et forsøg, som udløber med udgangen af dette år, og hvis tidsrammen for samrådsarbejdet mellem flere ministre strækker sig ud over dette tidspunkt, så står KLO i en særdeles vanskelig situation, for slet ikke at tale om den vanskelige situation, som KLOs brugere kommer til at stå i.

Det, mit konkrete spørgsmål gik ud på, var: hvad vil ministeren gøre fra det tidspunkt, hvor forsøget ophører, og til noget andet – en forlængelse eller en anden løsning – er fundet? Vil man fortsætte med tipsmidlerne, eller hvad kan man finde på for at undgå at komme i den situation?

(Kort bemærkning).

Birthe Hansen (SF):

Det er til ministeren.

Jeg tænkte jo nok, at svaret var, at det ville gå ind i den samlede handicappakke, og så kan jeg måske nok være en lille smule nervøs. Nu sidder jeg samtidig i socialudvalget, og arbejdet dér er ret langt fremme. Det, man gør, er jo simpelt hen at prioritere, og dér kan jeg godt se, at dette forslag, som måske skal tages med ind i den sammenhæng, vil komme haltende bagefter, og det synes jeg egentlig ikke kan være særlig tilfredsstillende hverken for forslagsstillerne, for de positive ordførere eller for ministeren selv.

Derfor vil jeg godt sige, at når dette forslag bliver gennemført, vil jeg bede ministeren om at være opmærksom på, at hvis det bliver en del af SBTB, må det sikres, at brugergruppen ikke begrænses til blinde, men at man tager teksten i beslutningsforslaget alvorligt, og deri står, at det også skal gælde for svagtseende og andre læsehandicappede, der ikke kan læse en trykt tekst.

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg tror, jeg vedrørende begge de sidste indlæg kan nøjes med at henvise til det, jeg sagde til at begynde med, at vi er klar til at gøre noget fra 1988. Det er budskabet i det,

[Ministeren for kulturelle anliggender]

jeg har sagt, og det må så også være et svar til hr. Qvist Jørgensen og delvis til fru Birthe Hansen.

Men jeg vil da godt sige, at jeg finder det tilfredsstillende, at vi får en tilknytning til det, der i øvrigt drøftes, for det første fordi det er så langt fremme, at der hurtigt kan ske noget på området, og for det andet fordi jeg altid finder det tilfredsstillende, når jeg kan komme ind i en sammenhæng, hvor der er en chance for at få frigjort nogle penge til det, jeg gerne vil fremme. Og det tror jeg der er ad denne vej. Jeg tror, vi er enige om, at det er det, der er målet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 26. marts 1987, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den i salen opslåede dagsorden.

Mødets hævet kl. 16.14
